

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem v Praze 2, Ječná 7/548, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, P. O. Box 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 2 Az 17/2012 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2012, č. j. OAM - 41/VL - 18 - K01 - R2 - 2008, kterým stěžovatelce nebyl udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a byla jí udělena doplňková ochrana dle ustanovení § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V podané žalobě stěžovatelka namítala, že žalovaný nesprávně rozhodl, když ji neudělil humanitární azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu, když se domnívá, že její zdravotní stav lze podřadit pod „případ zvláštního zřetele hodný“.

Městský soud zamítl žalobu stěžovatelky, když dospěl k závěru, že žalovaný nepřekročil své diskreční oprávnění a neporušil zákon, když rozhodl o tom, že humanitární azyl stěžovatelce nebude udělen.

II.

Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

Stěžovatelka namítá nesprávnost napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v tom, že soud mylně ztotožňuje pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu s příkladem uvedenými důvody v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 - 16, tedy s důvody zdravotními a případy humanitárních katastrof. Soud v napadeném rozsudku navíc zdravotní důvody (slovy citovaného judikátu: „zvlášť těžká nemoc či těžké zdravotní postižení“) ještě zužuje na nutnost hospitalizace (viz str. 7 napadeného rozhodnutí dole), soud sice tvrdí, že rozhodování o humanitárním azylu je omezeno zákazem libovůle, ovšem ve skutečnosti odmítá rozhodnutí žalovaného v tomto bodě přezkoumat, což se dle názoru stěžovatelky zakládá na chybném výkladu pojmu libovůle.

Napadený rozsudek se s hlavní a vlastně jedinou žalobní námitkou, kterou lze shrnout tak, že stěžovatelčiny zdravotní důvody (kvůli kterým jí žalovaný udělil doplňkovou ochranu) odůvodňují i udělení humanitárního azylu, vypořádal v podstatě jedinou větou na str. 7 napadeného rozhodnutí dole: *„Z okruhu onemocnění žalobkyně se nejedná o zvlášť těžkou nemoc, neboť veškeré potíže žalobkyně ať psychiatrické, tak somatické, způsobují pouze ambulantní její léčení medikamentózní, nikoli nutností její hospitalizace.“*

Stěžovatelka se domnívá, že ztotožnit pojem „zvlášť těžká nemoc“ pouze s hospitalizací a vypořádat s celou žalobou pouze tak, že ambulantní forma léčení odůvodňuje bez dalšího nepřiznání humanitárního azylu, je nesprávné, neboť nemá oporu v zákoně. Přitom podotýká, že právě obavy z nucené hospitalizace na uzavřeném psychiatrickém oddělení byly přece důvodem, proč jí žalovaný udělil alespoň doplňkovou ochranu. Závěr soudu, totiž, že v jejím případě aspekt hospitalizace dán není, tak nemůže obstát ani z tohoto hlediska.

Stěžovatelka se dále domnívá, že pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ nelze omezit pouze na zmíněná dvě kritéria, tedy důvody zdravotní a případy humanitárních katastrof. Domnívá se, že tyto dva faktory jsou v citovaných judikátech Nejvyššího správního soudu uvedeny pouze příkladmo a že je sem nutno zařadit i další faktory, jako např. délku pobytu cizince-žadatele v České republice či míru jeho vazeb k České republice, přičemž se domnívá, že a priori nelze vyloučit ani faktor rodinných vazeb.

Vzhledem k výše uvedenému je stěžovatelka toho názoru, že soud v napadeném rozsudku chybně vyložil pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a chybně vyložil i obsah jím citovaných judikátů Nejvyššího správního soudu, neboť obsah této zákonné hypotézy nepřiměřeným způsobem zúžil.

Pokud jde o význam pojmu libovůle, domnívá se stěžovatelka, že zákaz libovůle souvisí se zásadou legitimního očekávání, která je vyjádřena v ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), slovy: *„Správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů*

pokračování

nevznikaly nedůvodné rozdíly“. Pokud tedy existují rozhodnutí, ve kterých správní orgán rozhodující o azylu přiznal humanitární azyl z určitých důvodů, musí se tento správní orgán v dalších řízení vypořádat s námitkou, proč v podobných případech humanitární azyl neudělí, přičemž obvyklé věty ve smyslu, že ohledně humanitárního azylu neexistuje subjektivní právo cizince, zde nepostačují. Soud je v tomto případě povinen provést přezkum rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, a to např. tak, že porovná předcházející rozhodnutí žalovaného, ve kterých humanitární azyl udělen byl, s odůvodněním rozhodnutí, které humanitární azyl neudělilo. V případě zdravotních důvodů pro udělení azylu lze odkázat např. na rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, č. j. OAM - 238/LE – 05 - LE19/2009, ze dne 16. 8. 2010, kdy byl nezletilý žadatelce udělen humanitární azyl s odůvodněním dle informací organizace Člověk v tísni - společnost při ČT o. p. s. o tomto znění: *„Na Ukrajině je zdravotní péče v zanedbaném stavu. O skutečné lékařské pomoci je možno mluvit jen ve větších městech. Oblastní střediska a nemocnice nemají téměř žádné zásoby léků ani potřebnou zdravotnickou techniku. Nejvyšší úroveň zdravotní péče je v Kyjevě, mezi další města s kvalitními nemocnicemi patří Charkov, Lvov, Doněck a Oděsa. Soukromá zdravotnická zařízení v zemi existují a jejich úroveň je výrazně lepší než ve státních nemocnicích. Jsou také nesrovnatelně dražší. Pro obyčejného ukrajinského občana je jejich zdravotní péče prakticky nedosažitelná. Na Ukrajině dosud nebyl přijat zákon o zdravotním pojištění. Existuje zde jen velmi vágní legislativní rámec, jež nedává žádnou záruku pojištěncům. Zdraví si je možno pojistit na základě komerčního pojištění, které je ovšem velmi drahé. Pojišťovny zpravidla neuzavírají pojistnou smlouvu s osobami, jež jsou dlouhodobě a těžce nemocné. V nemocnicích si pacienti lůžko hradit nemusí, ale vše ostatní ano, velice často i stravu, ve velké většině veškeré léky. Ty si musí dokonce shánět sám pomocí svých blízkých, kteří obcházejí lékárny a černé trhy s léky. Pokud postižený nemá finanční prostředky, může mu být odeprána zdravotní pomoc. Častým jevem v nemocnicích bývá, že lidi, kteří nemají moc peněz, jsou ošetřeni až jako poslední, po mnoha hodinách čekání, a to i ve velmi kritickém zdravotním stavu.“* Citované rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR k tomu dodává, že výše uvedené skutečnosti se přitom, jak je správnímu orgánu známo z jeho úřední činnosti, od popisované doby nezměnily.

Na základě tohoto zdůvodnění (žádné jiné zdůvodnění v rozhodnutí č. j. OAM - 238/LE – 05 - LE19/2009 není) byl v dotyčném případě udělen humanitární azyl. Popisovaná situace přitom dle názoru stěžovatelky dopadá i na její případ. Pokud tedy správní orgán v jednom případě udělí humanitární azyl a v jiném případě udělí pouze doplňkovou ochranu, ač oba případy se vztahují ke kvalitě a dostupnosti zdravotní péče na Ukrajině, jedná se dle jejího názoru o indicii libovůle a soud je povinen přezkoumat, zda má tento odlišný přístup racionální opodstatnění. Napadený rozsudek však takový přezkum neprovádí, přičemž se odvolává na různé judikáty Nejvyššího správního soudu o tom, že neexistuje subjektivní právo žadatele a že Ministerstvo vnitra rozhoduje dle svého uvážení.

Nesprávnost napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. stěžovatelka spatřuje v nepřezkoumatelnosti jak napadeného rozhodnutí žalovaného, tak i napadeného rozsudku soudu, a to právě ohledně důvodů neudělení humanitárního azylu; přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v tom, že je třeba, aby Nejvyšší správní soud vyřešil dvě níže položené otázky, na které dosavadní judikatura nedává zatím dostatek odpovědí. Jsou „případy hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu striktně taxativně ohraničeny důvody zdravotními (zvláště těžká nemoc

nebo těžké zdravotní postižení) a případy humanitárních katastrof, anebo těmito důvody mohou být i důvody jiné, např. zvláště silné vazby k ČR, popř. důvody rodinné.

Pokud jde o zdravotní důvody, které jak judikatura Nejvyššího správního soudu, tak i praxe žalovaného za důvody dle ustanovení § 14 zákona o azylu uznává, jsou tyto omezeny na případy, které vyžadují hospitalizaci, a je tedy vyloučeno, aby tyto důvody mohly být dány též v případě zvláště těžce nemocných či zvláště těžce zdravotně postižených osob, které se léčí ambulantně.

Dále se stěžovatelka domnívá, že je třeba, aby Nejvyšší soud provedl judikatorní odklon od právního názoru uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, a začal podrobovat i rozhodování o humanitárním azylu standardnímu soudnímu přezkumu stejně jako podrobuje rozhodování žalovaného o ostatních azylově relevantních otázkách a jako podrobuje přezkouvání o humanitárních důvodech dle zákona o pobytu cizinců.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Právní hodnocení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, je kasační stížnost podle citovaného ustanovení nepřijatelná, z uvedeného důvodu nezbyvá, než ji odmítnout.

Kasační stížnost ve věcech azylu může být přijata k věcnému projednání jen tehdy, přesahuje-li vlastní zájmy stěžovatele a rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je „...*natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 41, dostupný na www.nssoud.cz).

V souvislosti s posouzením zdravotního stavu, úrovní péče na Ukrajině a nároku na udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu Nejvyšší správní soud již judikoval, že „*k námitce nesprávného posouzení dostupnosti léčby na Ukrajině a možného ohrožení zdraví či života stěžovatele Nejvyšší správní soud připomíná, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok a posouzení důvodů tvrzených žadatelem o mezinárodní ochranu je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (blíže viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, či ze dne 19. 5. 2004,

pokračování

č. j. 5 Azs 60/2004 – 52 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 8 Azs 18/2012 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se několikrát ve svých rozhodnutích zabýval rovněž otázkou úrovně zdravotní péče a opakovaně vyslovil, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu (např. rozhodnutí ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 - 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, dostupné na www.nssoud.cz). K rozdílným standardům zdravotní péče se obdobně vyslovil také Evropský soud pro lidská práva, např. ve věci Salkic a ostatní v. Švédsko (rozhodnutí ze dne 29. 6. 2004, stížnost č. 7702/04, dostupné na www.echr.coe.int).

Úrovní zdravotní péče se Nejvyšší správní soud zabýval také s ohledem na čl. 13 část II. Evropské sociální charty (vyhlášené pod č. 14/2000 Sb. m. s.), který garantuje sociální a lékařskou pomoc každé osobě, která je bez přiměřených prostředků, např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl: *„Stěžovatelce plynula pouze práva na určitou úroveň zdravotní péče po dobu jejího (legálního) pobytu v ČR. Rozhodně z ní neplynulo právo, aby mohla v ČR pobývat i poté, co zanikne legálnost jejího pobytu, tak aby mohla nadále požívat tu úroveň zdravotní péče, kterou jí zajišťuje český systém zdravotní péče. Z článku 13 Evropské sociální charty, pokud je ve vztahu mezi konkrétní osobou a ČR aplikovatelný, totiž plyne právo této osoby na určitou úroveň zdravotní péče, nikoli ovšem právo, aby tato úroveň byla zachována i po jejím opuštění ČR – v duchu jakéhosi pokřiveného výkladu lidskoprávní zásady ‘stand still’, správně vyložené například v nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 36/01 (publikovaného ve Sb. n. u. ÚS, sv. č. 26, nález č. 80, s. 317); ani právo, aby se vyhnula nucenému opuštění republiky s odůvodněním, že by to vedlo ke snížení zdravotní péče jí poskytované. Nejedná se totiž o žádné právo ‘věčné’, nýbrž dočasné, vázané pouze na dobu legálního pobytu na českém území. Lze proto tuto úvahu o důsledcích aplikovatelnosti článku 13 části II. Evropské sociální charty na vztah mezi stěžovatelkou a ČR uzavřít konstatováním, že z něj stěžovatelce plynula práva na zdravotní péči po dobu jejího legálního pobytu na našem území, závazek v tomto článku obsažený však nemá zásadně takovou povahu, že by k jeho porušení mohlo vést vydání stěžovatelky do země původu mající potenciálně nižší úroveň zdravotní péče než ČR (...) [Č]lánek 13 pak zakládá České republice závazek pouze po dobu stěžovatelčina legálního pobytu na našem území, nikoli závazek, aby úroveň zdravotní péče, již dosáhne v době tohoto pobytu legalizovaného z důvodu azylového řízení, jí byla zachována i po skončení tohoto řízení. Tím spíše nelze shledat, že by ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a následné vycestování stěžovatelky na Ukrajinu založilo rozpor s mezinárodními závazky ČR, na něž pamatuje § 14a zákona o azylu, jenž ve svém odst. 2 písm. d) myslí na situace odlišné, svou povahou vycházející ze zásady non-refoulement. Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak – aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva zejména v rozsudku D. proti Spojenému království ze dne 2. 5. 1997, stížnost č. 30240/96.“*

Lze přisvědčit stěžovatelce, že pod pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ lze podřadit nejen důvody zdravotní a případy humanitárních katastrof. To vyplývá například i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, kde je uvedeno: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu,*

spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Nicméně z rozsudku krajského soudu nevyplývá, že by soud zmíněný pojem zužoval pouze na tyto dva výše stěžovatelkou zmiňované případy, soud je pouze specifikoval jako obvyklé případy. Stěžovatelka jiné, než zdravotní důvody, pro udělení humanitárního azylu v žalobě nezmiňovala a ani ze soudního spisu nevyplývají. Lze si však velmi obtížně představit, že by takovými důvody mohla být např. délka pobytu stěžovatelky v České republice či míra jejích vazeb k České republice, které stěžovatelka zmiňuje v kasační stížnosti; takové okolnosti mohou být relevantní např. v řízení o povolení pobytu, nikoli však při posuzování důvodů pro udělení azylu.

Další námitky stěžovatelky je nutno posoudit v souladu s ustanovením § 104 odst. 4 s. ř. s., podle kterého jsou námitky, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem nepřípustné. Jedná se zejména o námitku porušení zákazu libovůle související se zásadou legitimního očekávání.

Na závěr Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledává nutnost judikaturního odklonu požadovaný stěžovatelkou ohledně přezkumu správního uvážení týkající se humanitárního azylu a dále setrvává na svém právním názoru vyjádřeném například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, v němž konstatoval: „Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“

Z výše uvedeného nevyplývá, že by neudělení humanitárního azylu nebylo třeba zdůvodňovat, ani soudně přezkoumávat. Lze přisvědčit stěžovateli, že na udělení azylu není právní nárok. Žalovaný jako správní orgán rozhoduje na základě správního uvážení, které je však dále soudně přezkoumatelné, avšak v mezích, jaké jsou u přezkumu správního uvážení nutné, aby soud nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým. K mezím přezkumu správního uvážení lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46.

pokračování

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, řádně a úplně zjistil skutkový stav věci; městský soud správní uvážení žalovaného v stanovených mezích řádně přezkoumal. K otázce stěžovatelky ohledně nutnosti hospitalizace pro posouzení nemoci jako zvláště závažné, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nutnost hospitalizace (zejména dlouhodobé) ve většině případů indikuje závažnější formu onemocnění, lze si však představit i situaci, kdy i u léčby ambulantní formou se o zvláště těžkou nemoc může jednat, nicméně zdravotní stav stěžovatelky, ač ho soud nemíní nijak bagatelizovat, rozhodně intenzity, pro kterou by bylo možno uvažovat o humanitárním azylu, nedosahuje.

Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. března 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu